

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на раздел V към глава III от ЗАНН. Образувано е по жалба на „Доставки БГ“ ООД срещу НП № 562603-F568721/23.02.2021 г., издадено от началника на отдел „Оперативни дейности“ - София в ЦУ на НАП, с което на дружеството-жалбоподател за нарушение на чл. 27, ал. 2 вр. ал. 1 от Наредба № Н-18 от 13.12.2006 г., издадена от министъра на финансите, на основание чл. 185, ал. 2 от ЗДДС е наложена имуществена санкция в размер на 3000 лева. От страна на жалбоподателя се иска отмяна на НП, като се излагат конкретни твърдения за процесуална незаконосъобразност и за липса на осъществено административно нарушение, както и – при условията на евентуалност – за приложимост на чл. 28 от ЗАНН и за липса на хипотеза на неотразяване на приходи. Административно-наказващият орган претендира потвърждаване на НП и присъждане на юрисконсултско възнаграждение, намирайки жалбата за неоснователна и доказана. От писмените доказателствени материали (ангажирането и на свидетелски показания и въобще на гласни доказателствени материали по аргумент от чл. 14, ал. 2 от НПК вр. чл. 84 от ЗАНН не е задължително, нито е необходимо в случая за разкриване на обективната истина, което съвсем не значи, че на АУАН се придава някаква презумптивна доказателствена сила) се установява (безспорно, като нито един елемент на доказателствената съвкупност не буди логично съмнение досежно достоверността на съдържанието си, в това число при съобразяване на източника на информацията и липсата нелогичност, на вътрешни противоречия и на такива между отделните доказателствени материали) - освен оправомощаването на наказващия орган от изпълнителния директор на НАП (с писмена и подписана заповед) да издава НП от процесния вид - още описаната в НП фактическа обстановка (с уточнението, че въпросът за това дали административното нарушение води до неотразяване на приходи е правен, а не фактически и ще бъде обсъден по-долу), към която съдът препраща (забрана за каквото препращане като начин на излагане на установената от съда фактическа обстановка липсва в релевантната нормативна уредба), а също и това, че срещу настоящия жалбоподател липсват други НП, издадени и влезли в сила към процесната дата 03.09.2020 г. от органите на НАП, както и че за месеците август и септември 2020 г. липсват деклариращи по реда на ЗДДС от въззивника доставки от съответната визирана в постановлението група „А“.

От правна страна следва изводът, че действително и практически безспорно е налице нарушение на чл. 27, ал. 2 вр. ал. 1 от Наредба № Н-18 от 13.12.2006 г., издадена от министъра на финансите, доколкото при всяко положение въззивникът като лице по чл. 3 от същата наредба не е регистрирало продажба по надлежната данъчна група, така както изисква чл. 27, ал. 1 от наредбата. Налице е в този смисъл неизпълнение на задължение към държавата при осъществяване на дейността на юридическото лице-жалбоподател, т. е. хипотеза по чл. 83 от ЗАНН. Отговорността по чл. 83 от ЗАНН е обективна, безвиновна, поради което наличието на грешка в софтуера, допусната от трето лице, се явява ирелевантно за търсенето на отговорността обстоятелство. Изводимо от уредбата по чл. 57 от ЗАНН, наказващият орган не е имал задължението да обсъжда възражението срещу АУАН в издаденото НП. Административното нарушение, както и обстоятелствата, при които то е извършено, са описани надлежно в НП, съгласно изискванията по чл. 57, ал. 1, т. 5 от ЗАНН, като от цялостното съдържание на НП (а и на АУАН) няма абсолютно никакво основание за съмнение, че обвинението се отнася до извършено при самото издаване на фискалния бон административно нарушение, във връзка с чието издаване е извършено надлежно описание и в акта, и в постановлението (и при всяко положение това издаване се е случило в гр. София); описанието на административното нарушение и на обстоятелствата, при които то е извършено, определено позволява и реално е позволило упражняването на процесуалното право на защита по същество (видно и от самата проведена по делото линия на защита), което в крайна сметка е от значение в случая. При всяко положение съществено

нарушение на процесуалните правила, държейки сметка за уредбата по чл. 335, ал. 2 вр. чл. 348, ал. 3 от НПК вр. чл. 84 от ЗАНН, не е налице. Извършеното административно нарушение определено не се отличава качествено от обикновения случай на административни нарушения от съответния вид (още по-малко от обикновения случай на административни нарушения изобщо), че да е обосновано с оглед целта и действителния смисъл на чл. 28 от ЗАНН (независимо от това дали съобразно актуалната или съобразно действащата към 03.09.2020 г. редакция на разпоредбата) неангажирането на административно-наказателна отговорност, като неотразяването на ДДС във фискален бон (включително в конкретния такъв) реално е от естество да затрудни както дейността на приходната администрация, така и дори самата счетоводна дейност на дружеството-жалбоподател във връзка с начисляването на ДДС, респективно релевантна в случая е обществената опасност под формата на застрашаване по смисъла на чл. 10 от НК (която разпоредба се явява релевантна и за административно-наказателната отговорност по арг. от чл. 11 от ЗАНН), като на административното нарушение не следва да се гледа само в светлината на единичното неправилно посочване като групов принадлежност на доставката, но и от гледна точка на това, че липсата на реакция под формата на търсене на административно-наказателна отговорност срещу подобна неточност (дори и преценена само като единична) е от естество да доведе до системно неначисляване на ДДС (независимо от това, че в случая до такъв резултат по една или друга причина не се е стигнало), аргумент за който извод следва и от разпоредбата на чл. 12 от ЗАНН.

Действително, обаче, липсва хипотезата на административно нарушение, водещо до неотразяване на приходи (в разпоредбата на чл. 185, ал. 2 от ЗДДС се говори за приходи, а не за дължими данъци и липсва основание за тълкуване на визираната разпоредба в тази насока в друг смисъл освен буквалния), доколкото и в този си вид фискалният бон отразява коректно самия приход (самото постъпление в имуществото на нарушителя). При това положение НП подлежи на изменение посредством – на първо място - прилагане на закон за по-леко наказуемо административно нарушение, а именно това по чл. 185, ал. 2, изр. 2 вр. ал. 1 от ЗДДС (относно основанието за налагане на санкцията) - без съществено изменение на обстоятелствата на нарушението – чл. 63, ал. 7, т. 1 вр. ал. 2, т. 4 вр. ал. 1 вр. чл. 58д, т. 1 от ЗАНН. Това означава, че приложение следва да намери рамката на санкциониране съобразно ал. 1 на чл. 185 от ЗДДС. Съобразно уредбата по чл. 12 и чл. 27 от ЗАНН, съответно приложима в хипотезите по чл. 83 от ЗАНН, сред които е и процесната, имайки предвид размера на продажната цена по процесния (конкретния) фискален бон (12,94 лева), коректното отразяване на ДДС при съответното деклариране и липсата на предходни нарушения като смекчаващи обстоятелства, съдът намира, че следва да се наложи минималната имуществена санкция съобразно рамката по чл. 185, ал. 1 от ЗДДС, в който смисъл по ред на чл. 63, ал. 7, т. 2 вр. ал. 2, т. 4 вр. ал. 1 вр. чл. 58д, т. 1 от ЗАНН обжалваното НП следва да бъде изменено, като размерът на имуществената санкция бъде намален на 500 лева.

При извършената цялостна и служебна проверка по реда на чл. 314 от НПК вр. чл. 84 от ЗАНН съдът не установи причини за отмяна на постановлението или други причини за изменението му извън посочените по-горе, имайки предвид и това, че АУАН и НП изхождат от надлежни органи съобразно чл. 193, ал. 2 от ЗДДС.

При този изход от делото основание за присъждане на разноски в полза на НАП не е налице, следвайки логиката на уредбата по чл. 63д от ЗАНН вр. чл. 143 от АПК, доколкото процесното НП в крайна сметка не отговаря на закона и от гледна точка на защитата на правния интерес на санкционираното лице е имало причина за обжалване на постановлението.

Мотивиран от всичко изложено, съдът